

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 214. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm1134/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Forudsætning, at jeg maatte lære ligesaa frit i Statskirken som før udenfor den.

Da nu tillige vor ny Grundlov hælder os med alle vore Medborgere Religions-Frihed, og Sogne-vaandets Løsning har gjort Præstefriheden uskadelig, saa vil der, naar denne os nødvendige Frihed kan blive lovsagt, for apostoliske Christne ei være mindste Grund til at forlade Folkekirken, men være al Grund til at blive i den, saalænge Friheden paa begge Sider bestaaer. Men hvad enten nu vor aldeles uundværlige fri Stilling kan findes i Folkekirken eller maa søges udenfor den, saa er det aandelig og kristelig en Stilling paa Klippen, som i Tidens Lob er hundet og vil til Verdens Ende findes uroffelig, fordi, selv naar Himmel og Jord forgaar med alle Vøger, skal dog Herrens Munds-Ord ligeaaltdt forgaar som han selv og hans troende Menighed, og ligesaa rolig, som han sidder ved Gud-Faders Høirehaand, stiondt hans Fiender bliver ved at larme, at prale og at spotte, indtil deres Munde stoppes og de alle lægges under hans Fodstammel, ligesaa rolig kan hans Menighed, som bygger paa hans Munds-Ord og har ham i Manden ligesaa nær, som Ordet i sin Mund og i sit Hjerte, høre paa, at der striges og skaales tændt omkring den, at dens Tro paa det Ord, som er fra Begyndelsen, og hvortil der er et Liv, som er Menighedens Lys, dog, baade efter Skriftens og Kirkehistoriens og den sunde Fornufts Vidnesbyrd, er en aldeles grundløs og fordervelig Overtro, og maa derfor en af Dagen forsvinde som Røg for Vinden. Uden at sætte Pen til Papir kan nemlig

Menigheden ved en fast og levende Troes-Bekendelse med Kiærlighed beskæmme Fienden, og kan trostigt overlade til sine Voglærde og Skriftefogte at stille Fiendens flaae Vøentyr i sit rette Lys, ved at tage Skriften langt mere ordret og bruge den langt mere levende end nogen af Troens Modstandere enten kan eller vil, ved at tænde Lys i Kirkehistorien, som Fienden kun har stræbt at formørke, og ved i alle Menneske-Livets Retninger at fremme Erkendelsen af den levende Sandhed, som Troens Modstandere altid har stræbt at dølge eller fordreie.

Saaledes har vi da de lysfeste Udsigter til, ved det fornyede Menneske-Livs Fremvægt og Fremstrid i Oplysning, at vise, vi er Fredens Børn, som gjerne vil holde Fred med alle Mennesker, da vi kun har alvorlig Strid med det Djævelskab, vi ved Daabens forfager, som usforligeligt med Kristus, hans Menighed og al evig Sandhed, men skal disse lyse Udsigter holde Stik og Menigheden komme til at vise, at den er fredsommelig, stiondt den ikke kan oplade Manden med sin Troes-Bekendelse, uden at Fienden er færdig til Krig, da maae Menighedens Skriftefogte og Voglærde langt bedre end hidindtil opfatte Menighedens Stilling til sin hellige Skrift og til sit forbigangne Levnetsløb, og især langt bedre opfatte deres eget Forhold baade til Herren, til Manden og til Menigheden.

Dette vort tredobbelte Forhold er nu i sig selv saa indviklet, at det er intet Under, man selv i den gamle Frikirke tog Feil derad, og det er nødvendigt i Tidens Længde gennem Statskirkerne og Kirke-Statens blevet saa forvirret, at vi, selv

